

Azt mondják az Élet azt veri bottal, akiről tudja hogy elbírja a terhet. - mondjuk ilyen alapon kár lenne küzdenem ennyit ha egyszer úgy is felfordulok. Vagy máskülönben, honnan is tudhatnám meg, hogy kiálltam a próbát? Egyszerűbb lenne kihúznom egy kardot, mint ahogy Arthur király is tette az Excalibur-ral.

Ő legalább érezte a jutalom erejének súlyát...

Előszó

A nagyvilág szerint még csak most kezdenénk el élni, de mégis azt érezzük hogy lefelé sétálunk azon a bizonyos domboldalon. - Ez az érzés az, amit a generációom bizton állíthat, hogy épp megél vagy már megélt. - Sok mindenben hamarabb túl voltunk mint az elődeink, nekünk rögtön kellett minden, gyorsabban akartunk mindent. Túl hirtelen érkezünk meg arra a pontra, ahonnan most nagyobbat kellene lépnünk, és ahogy elsiettünk egymás mellett, most olyan lassan és nehezen lépkedünk előre. A gondolat, hogy nem tudjuk merre haladjunk tovább legalább annyira lehangoló, mint a tény: "Azért akartunk felnőni ilyen gyorsan, hogy aztán újra gyerekek lehessünk." Igaz, nem adtunk magunknak elég időt a felnőttkorhoz, hiszen azt az időnkét számoltuk el, hogy valóban felnőhessünk hozzá. Kevés dolgot tudnék felsorolni ami jobban fájna annál, minthogy be kellene kerülnöm a munka mókuskerekébe. Sokunknak le kell mondanunk a hobbinkról, mert az pusztán öröm híján nem hoz nekünk sikert. Jó példázata ez annak hogy mindannyian értünk valamihez, csak el kell fogadnunk azt amihez nem. A tanulás nem feltétlen ér fel a tehetséggel, de a tehetség tudás nélkül még úgy nem. A potencialitás hogy valamihez értünk képes boostolni az egónkat, de önmagában nem érünk vele semmit. Csak elfogadjuk hogy jók lehetnénk abban amit csinálnánk de mégsem akarunk vele foglalkozni?

Azt érzem életem első igazi nagy lépése előtt állok, és nem igazán félek megtenni. Nem kételkedek magamban, talán csak az irány az amit úgy hiszem, máshogy látok mint eddig. Szabad talányokra építke, hisz sokszor az inspiráció is átvett ötleteknek tűnnek, nem hiába nehéz újról írni újan. Akárcsak a szövegcentrikus alter zenész szférában, a napjaink szöfordulatainak máshogy illik csengenienek ahhoz hogy megvehetőek legyenek és elismertek. A metaforák és allegóriák kultúrájában nem csak a jelentéssel kell foglalkoznunk, hanem egy korszerű modernséggel is ami mindig a fiatalság kezében lesz értelmezhető. Tudunk-e úgy játszani a szavakkal, hogy az valami újfajtát adjon, s hamár a nyelvújítás akkora bűn, példázhatnak majd a későbbiekben a mi gondolatainkkal?

Sok életciklusunk van, amiket letagadhatnánk, de feleslegesen is szégyellnénk. A teeneager évek nem a legrosszabb és legjobb éveink csak mindent erősen magunknak élünk meg, ez pedig az egekbe emel vagy épp elfojt. Bekategóriázhatnánk hogy meddig kell küzdenünk az érzelmihullámokkal, és mikortól hagy minket békén a gyötrődés, de ez nem matek alapon, nem ilyen egyszerű. Talán megküzdöttünk ezerszer ugyanazokkal a problémákkal mégsem jutottunk rajtuk túl, nem mint a gatyán amit egyszer már kinőttünk...

A különtség ideológiája

Az éveken át tartó véget nem érő körök, a körforgás, aminek minden fordulatánál azt reméljük az lesz az utolsó. - Keltem fel így évekig reggel, miután botrányba keveredtem az első iskolámmal az igazam és saját igazságomat való meghazúttolásáért. Agresszió tekintetében javaslatot tettem a mihamarabbi átiratkozásra, távozásra. Mielőtt váltottam volna az általános éveimben sport tagozatos voltam, így tanulmányilag nem volt nagy az elvárás, mert főként élsportolókat képeztek itt. Már akkor jóval a művészetek felé orientálódtam, így talán ezzel tudtam bővíteni a sulis "jó hírét" de tanulmányilag sosem voltam kiemelkedő.

Ha valóban megkérdeznéd, mi nehéz fiatalként, biztos azt mondanám a pubertás kor. De ha bővebben kéne válaszolnom azt mondanám a tudatlanság. Ebben az időszakban ironikusan azt hisszük mindent tudunk, valójában még csak fogalmunk sincs. Normális az, hogy nem vagyunk tisztában a korlátainkkal, magunkkal és másokkal. Nem vagyunk biztosak magunkban, ezért is tűnünk elesettnek vagy épp merészeknek. Mert még nem jöttünk rá, milyennek is kellene lennünk igazából.

Azt éreztem be vagyok zárva, de ez a börtön nekem tele van új cellákkal.. Nem volt meglepő, hogy magam alatt voltam, vagy magam alatt is kellett lennem ezen a ponton? 2017 telén felkerültem a 12.kerületbe, a hegyvidéki svábtanyára, - nem hiába mondják, hogy a felső osztály mindig a város felett lebeg. - Már az első napon tudtam, hogy nem tartozom ide, és reméltem hogy gyorsan elrepül majd az a három és fél év amit itt fogok járni. Akkoriban tele voltam haraggal és gyűlölettel. Nem túlzok azzal, hogy miközben a naplomba firkálgattam, védő falat emeltem magam köré. Úgy ültem benne mint egy üvegvitrinben. Hallottam minden koppanást rajta, de sosem találtak el. Nehezen vettem fel a tempót, mert az elvárás sokkal nagyobb volt itt mint az előző sulimba. Az első két évet nyomasztónak éltem meg, mert játszanom kellett egy olyan figurát aki nem én voltam. Valahol saját magam ellentétével kellett vívódnom. - A kérdés, ha hosszú távon ilyen mértékben megtagadjuk saját magunkat, csak azért, hogy elkerüljük a konfliktust, a valódi érzéseink egy idő után nem csupán átfomálódnak de meg is szűnnek létezni vajon? - Magamon tapasztalva, igen súlyos ha magadba fordulsz, de nem lelkiismereti túrát tartasz, hanem kiheréled a személyedet. Hozzáteszem, mindenki máshogy dolgozza fel magát a bántalmazást, kiközösítést, a verbális erőszakot. Egyik válfaja ennek a csendes elfojtás - ez a védőfal, pontosabban vitrin technika amit említettem. - Ennek mechanikája a figyelmen kívül hagyás, amit addig alkalmazunk, hogy egy idő után valóban nem tűnik fel a beszéd önmagában. Viszont ebből következik az is, hogy nehezebben fogadjuk el a kritikát, mert nem véleményként halljuk azt sokszor hanem támadásként.

Általában akiket bullyngoltak azok később a bully-k lesznek, vagyis bántalmazottból bántalmazóvá válnak.. Nincs olyan akit ne piszkáltak volna soha, vagy aki nem beszélt volna ki valakit valamiért. Ez ellen tenni nem lehet. Egy biztos, haragból élni még úgy sem. A harag belőled fakad, ha hagyod elfogadni a másoktól érkező hergelést. Hidd el, a stressz és az ideg belülről emészt fel, ha az idegrendszered korlátait másokhoz kötöd.

Sok fekete foltot rejteget még az az időszak, és azzal, hogy lezártam az életfázisom azon részét, gyönyörűen ki is írtam magam abból a körből avagy közegeből ahova valójában sohasem tartoztam. Inkább magamban, mint egyedül! - azt hiszem nem csak párkapcsolati aggályokra érthetendő. - Mindig is megvoltam magammal, de az, hogy megválogatom a körülöttem állókat, eredményezhet egy szűk közeget. Ha valami amit megtanultam, az biztos ez lenne. - Inkább saját magam, mint a másoknak behódolás. - Az a mosoly amit magadra erőltetsz csak a saját képmutatásod, és a felszín alatt végső soron, sosem tartozol közéjük. Sosem az egyedülléttől félttem, hanem, hogy magányos leszek. Hiszen a gondolataim hajlamosak arra, hogy felfaljanak, ezért vigyáznom kell, hogy ne maradjak sok ideig együtt velük. Ezért biztonságosabb ha ki is mondom őket, mégha tudom is, hogy a szavaknak mekkora súlya lehet.

Na de milyenek a gyerekek? Őszinték és gondtalanok. Milyenek a teenegerek? Bunkók hisz még tele vannak önismereti hibákkal. Milyenek a fiatal felnőttek? Hát, a következő életfázisomban remélem rájövök. Ne morzsold a kekszet amíg nem száraz! Pár hónap még nem tapasztalat, tehetnék úgy mintha tudnám, vagy tehetném, hogy elképzelem. De egy korszaknak is csak a végén tudsz mesélni az elejéről, akárhogy is nézzük.

A 2021-es év tavaszán végeztem az általános éveimmel. Ünneplőben és koszos farmerdzsekiben ballagtam, és egy verset mondtunk fel akkori osztálytársammal és azóta is jó barátnómmal az iskola agóráján. Azon a reggelen a nagymamám lakásától dőcögtem felfelé a piros fogason, kezemben az általa kötött virágcsokrokkal a legkedvesebb tanáraimnak szánva. A sárga gerbera, rózsaszín liliom és lila orchideák között, azt hiszem, én illatoztam leginkább azon a bizonyos négy kerekűn..

Szaktárgy, művészet, üvegezés

Valahogy eltelt egy év, és eljött a nyár. Sok osztálytársammal nem tartottam már a kapcsolatot, és tulajdonképpen érthető is volt, miután szó nélkül elvágtam jónéhány barátságot. 2021 nyarán mégis szebben sütött a nap, valahol a kaliforniai melegségben, ahol a Long Beach partját a csendes-óceán mosta. Akkor utaztam először az Egyesült Államokba, ahol a csillagok és remények városában - az angyalok városa személyében - megcsodálhattam Los Angeles. Ezt karöltve kísért Hollywood, Malibu, és a 66-os út mentén megforduló Las Vegas, és Grand Canyon. - Sokszor amit fiatalon tapasztalsz, annak súlyát nem érzed, és ahhoz, hogy feldolgozd mit is láatsz, több évek is kellenek. - Azóta kinyílt a világ, és rengeteg élmény őrzök abból a korszakból. Életem első kosárlabda meccsét a Staples Center arénájában láttam, ahol a Dallas és LA csapatai játszottak, azaz a Mavericks és a Clippers.. Emlékeimbe az utóbbi csapat nyert, és a kék-piros sapka azóta is ott virít a polcomon, amit egy kedves embertől kaptunk, cserébe azért, hogy kiborította a sörünket.

Szeptemberben úgy festett beérett a gyümölcs, és a késő délutáni rajzórának meglett az eredménye. Kissé ráfeszülve de buzgón készültem fel az évnyitóra, ahol hivatalosan is újonnan művészeti gimnazistaként konferálhatott fel az élet. A különbség a különbség között egy alterképzőben és egy mezei intézményben, ég és föld. A berasztásodott hajjú, indie srácok és bohém szoknyás lányoknak elképzelésük sincs arról, milyen az élet a füstölőn, avagy a

füstölésén túl. A boxert villogtató old-school formák az underground szívet képezik, mégha a baseball sapka háttérbe is szorult, pontosan tudjuk milyen virágkorát éli most a baggy jeans, ami az alterből - mainstreammé avanszáta magát. A költői poéták szintén alappilléreit képezik az "egyediségek" listáján, náluk az ing-öltönyszett kombó elengedhetetlen, egy bőrszíjas oldaltáska, néhány Ady kötet az oldalán. Közülük kerülnek ki részben a festők és fotósok, - ami a szakmai ágazatot illeti, - sokat elmond rólunk hogy szakmán belül hol próbálunk elhelyezkedni, de így 4 év tapasztalat után azt mondanám, hogy végtére is mi válunk hasonlónak a szakmánkhoz amit tanulni kezdtünk anno.. Persze beskatulyázni nem lehet, de megfigyelés alapján mindig el lehet játszani a gondolattal. A gothok például valóban csontfehérek, ellenben nem jellemző rájuk a sztereotípiát hogy eret vágnak, ahogy a metál headok sem agresszívak, egészen szendék is, és sokszor látni őket felkötött hajjal vagy fejpánttal a fejükön. Az életművészek általában könyvkötők, mert úgy igazából ráérnek bármire a könyvkötés mellett önmagában. Az ötvös munkát végzők és a szobrászok pedig folyamatos erőt pumpáló trikós délcegek, akiknek valahol le kell vezetniük a feszítést ha a havi kondi bérlet díja már lejárt. Ismertem egy srácot, - akkor volt végzős amikor én elsőben kezdtem a gimnáziumot - az élete volt a box és Tyson egész személye. Általában a boxszákhöz ültette, de mindig képzelt arcomat is hozzá, hogy meglegyen az adrenalin. Talentum volt, mert megérett, hogy egy jelzőtábla oszlopával kung-fu-zott, vagy a rendszer ellen lázongva hó golyóval bombázta szét, az útjába eső kórházi épület oldalfalát.

Én üveges szakon kezdtem, és jövőre végzek a szakmai évemmel. Az üvegművészet sajnos idehaza elenyészőben van, mert nagyon összetett a művelése és nagyobb szinten üzve nem is költséghatékony. A hutában elviselhetetlen melegben, 1400-1600 celsius-fokon kerül olyan folyékony állapotába az üveg, hogy könnyen formázható lehessen. 2-3 perc alatt azonban dermedni kezd, ezért az üvegfúvásnál gyorsan váltogatják a fújás-forgatás technikát az olvasztással egyidejűleg. Erre azért van szükség, hogy az üveg ne folyjon le a vas rúdról, aminek segítségével helyezik be a hutába használandó üveget. A majálisokon sokszor látni üvegfúvókat, hiszen borzasztó látványos művelet, amint pillanatok alatt üvegfigurákat formáznak a mesterek, amikben a színes üvegdarabok látványosan keverednek, az olvadás közben. Amikor viszont precízebb munkákról beszélünk - vagyis pontos tervrajzokhoz és kimért pontokhoz tartjuk magunkat - a formába olvasztás lép igénybe. Míg a "hutázás" és vagy üvegfúvás önmagában egy sokkal kötetlenebb, spontánabb megközelítése az üveg feldolgozásának, addig a formába öntés és olvasztás egy hosszadalmasabb, előtte több lépést megelőző munkafolyamat, mielőtt is, oda jutunk, hogy megkapjuk amivel végső soron dolgozhatunk. Itt nem érintkezünk közvetlen a forró üveggel, - nyilván alaptól sem érintkezünk konkrétan - itt csak előkészítjük a mintát és formát amit az üveg a kemencében, folyékony állapotában felvenni képes majd.

Mesélhetnék még ezer dolgot, amit az üveggel kapcsolatban tanultam, akár anyagismereti szinten akár gyakorlati formában, de akkor azt hiszem már elkanyarodnánk a lényegtől. Amit viszont tanított az mindenképp az önállóság, találékonyság és a saját magunk kezén megtapasztalt siker élménye vagy kudarc érzete. Rengeteg kitartás és idő, és mindenképp sok effortot és önenergiát igényel egy projekt megoldása. A tervezéstől kezdve a végsőig pedig a produktum igen nagy utat tesz meg mire kiteljesül. Igen, minden munkának ami erőfeszítésből származik értéke van, de ez a két kéz által végrehajtott igen koszos és veszélytelennek közel sem mondható alkotási mód valahogy pont ettől lesz szép.

Ha vissza játszhatnék az időben pár évet, biztos máshogy csinálnám. De ha visszamehetnék az akkori 16 éves énemhez, nem biztos hogy jobb tanácsokkal tudnám ellátni mit amiket akkor megkaptam másoktól. Igen, nagy baj az, hogy a múltba visszatekintve mindenki tudná mit tenne inkább. De végtére is, akkor jobb lenne a jelenünk, vagy csak azt akarjuk elhithetni magunkkal, hogy tudtunk volna változtatni olyan dolgokon, amiknek amúgy is muszáj lett volna megtörténnie? Senki nem születik érettnak, tapasztalat nélkül hogyan is ismerhetnénk a világot közelebbről? Talán az igazi bölcsek se voltak mindig nagy megmondók, de az biztos, hogy sokunk jobban szemlélődik távolról bizonyos helyzetekben.

Pszichotrop utazás

Felülsz egy olyan vonatra ami nem fog megállni ha nem ugrasz le róla. - A drog lehet valami színes vonzó dolog, a néha szürke világban. Mutathat egy irányt, hogy máshogy is érezheted magad, de sokszor nem elég az útmutatás hanem rögtön a jutalom kell, pedig el se jutottunk a célba. - Mint egy utazás, jó kitérő lehet, de sosem tart örökké. - A kényelmi faktort ezek megadják, de valójában az ember több szintből épül fel és tevődik össze, ha eljutunk abba a magasságba, ahova azt érezzük a drog vihet fel minket egyedül. Az, hogy ez maga az eufória érzése, vagy annak a végtelen hiánytalansága, - vagyis a sóvárgás hiánya - az már más kérdés. Egy ponton, ha gyengének érezzük magunkat a futáshoz, csak a szalagnál maradunk, hogy azt érezhessük, anélkül is a célba jutottunk, hogy valójában elindultunk volna. Ez ad egy hamis elégedettséget egy valódi elégtelenséggel. Ennek fejében a lejtő rövidebb lesz, de meredekebb is. A kockázata annak, hogy sosem találjuk meg a saját fejünk irányát, erőteljes, és a lehetősége annak, hogy soha nem leszünk a saját tudás világunkban újra, nem tagadom, számomra ijesztő is. Ha nem akarjuk a lejtmenetet és vagy az üresség valódi érzetét kelteni magunkban, nem kapaszkodhatunk a biztos elégedettségbe, hanem csak példának kell vennünk az útmutatását. Sajnos a stimuláció okozta szépség, nem lesz egyenértékű a valósággal és annak szépével, helyette mindig alatta lesz és sosem úberelhető. Így veszítjük el, a stimuláció és a valóság közti világot, ami egyre szürkébb lesz, végül egyenesen élvezhetetlen és elviselhetetlen. Ennek feldolgozása depresszióval járhat, és vagy rosszabb soron követheti halál. De hogy a dramaturgia faktort enyhítsem, az ijesztegetés példáját hoznám. Tény, hogy nem mindenkinek való ez a fajta tudatmódosítás - már ha mondhatom ezzel azt, hogy egyeseknek igen - és ez sokszor a saját önismereti hibánkból származik. Volt eset, hogy egy srác első kannabisszal való találkozásánál kidőlt és soha többet nem kelt fel. Ez nyilván hatalmas port kavart, hogy a fű gyilkol - mintha a cukor nem ezt tenné 10-ből 1 alkalommal - és valóban nem segített sokat a legalizálás útja felé sem. De, hogy önismereti dolgok alatt nem a belsónkre gondolok, hanem egészségügyileg értem mind azt, hogy legyünk tisztába magunkkal. Nem hiába, ritmus zavarral küzdő szívűek nem isznak energiaitalt és élnek metamfetaminnal.. illetve erősen ajánlott lenne, hogy a diagnosztika mint olyan ne teljesedjen be még jobban. Már ha egyáltalán foglalkoznánk is komolyan a belső szükségleteinkkel alapláron.. - Na de ezzel nem rejtem véka alá, hogy a drog rossz, értem? -

Tulajdonképpen minden rossznak nevezhető, ami árt nekünk, de ismervén a mértéket, csak akkor árt igazán valami ha az túlmegy a limitenkүн. Az, hogy meddig ér ez a takaró, az akkor derül ki, ha egyszer túl nyúlsz rajta, de az nem azt jelenti, hogy másodjára is látnod kell a végét ahhoz hogy el is hidd. Persze ha már tematikusan a drogokról példálóztam, akkor hasonló példával is kell cáfolnom a mértékletességet és annak fogalmát. "Szerencsénkre" a szintetikus kábcszerek, azonnal alkalmazkodnak a szervezetünkhez. - lásd az első alkalom egy kevés adaggal is azonnal repülni vihet, de ugyanígy legközelebb annak kétszeres adagjával sem kapod meg azt a feelinget. - Szóval a mértékletesség jó barát, de megesik, hogy ezen helyzetben roppant genyó, hogy mindig egy csöppet többet kíván a jóból. De ez nem egészen mohóság, inkább csak a szomjas ember példája, aki minél többet megy, annál szomjasabb lesz. És amíg sóvárgunk, addig függünk valamitől. Ez a valami az, amit kívánunk hiszen végső soron mindig megadjuk magunknak. Ezért nehéz leszokni, és megválni az addikciótól, mert tudat alatt már előre tudjuk, hogy úgy is megadjuk magunknak azt amire vágyunk - legyen az egy cigi, egy pohár bor vagy bármi ami kielégít - csak még ki kell tartanunk hozzá. Az egész pedig nem ellenállásnak akar tűnni, szimplán átfordul várakozásba..

Szerencsésnek mondhattam magam, abban a tekintetben, hogy sosem voltam megszállott függője semminek igazán. Az hogy valamire egy időben rákapunk, még nem függőség. Egy napot például, egy tantervet is szünetekkel osztják fel, hogy az agy még több ideig tudja húzni az ígát. Magyarul, ha valamit folyamatosan csinálnánk, megundorodnánk mintsem, hogy rákattanjunk. Onnastól kezdve, hogy valami visszatérő, na az a függőség. Bár azt mondják minden fejben dől el, és a mindset az ami igazából bármit átszabhat bennünk.

Ámor és nyila

Szerelem és szenvedés. Kéz a kézben, akárcsak az ikrek, Ámor és Mámor, s ha erről van szó, mindig óvatosan próbálom bekeríteni őket. Tudom a kerítés önmagában negatív fogalom, olyan mint a behálózás és csapdába ejtés keveréke. Én se tudom, mikor éppen milyen helyzetben használom és jól teszem-e. Szeretni és ragaszkodni. A toxikus kapcsolatok alappillére. Az emberi kapcsolatok alapjára rengeteget taníthatnak, még akkor is ha ritkán kapcsolódunk úgy egyesekhez mint másokhoz. Sőt, talán egészen mélyebb dolgokat tartogatnak nekünk azok, akiket nem véletlen ritkán fúj szembe velünk a szél. Nem mindig az tanít minket akik a legszebben mosolyognak, és sok emberre nem szívesen gondolunk vissza, attól függetlenül hogy milyen tapasztalatokat szereztünk a megismerésük által. Ahogy a minden lében tökéletes is gyanúsabb annál, mintsem aki embertelenül őszintén adja magát. Az ilyen emberekre szokásom mondani: "Nem volt rossz ember, csak egy élet kellett neki ahhoz, hogy másokat is észrevegyen maga körül." - az idő meg pereg, ugye, azzal nem futhatunk versenyt.

Nem próbálnék meg mentegetőzni, egy olyan vitában amiben a tökéletességemet kérdőjeleznék meg. Alapjára megfontolt vagyok, és azt gondolom tudatos is. De sokszor érzem magam döntésképtelennek, ugyanakkor hajlamos vagyok impulzív módon meggondolatlanul beleugrani helyzetekbe. Egy legény lakás utcafronti ablakának peremén táncolni az 5.-en, például több mint meggondolatlan. Nem mint önmagában idegen fickókkal találkozni az éjszakában nem lenne az. - És ekkor még közel sem beszélünk bizalomról, még akkor se ha végtére is, látatlanban kell találkoznunk valakivel. -

Nem mondom, hogy a kivarrt deszkások egyöntetűen kiszámíthatatlanok, de tulajdonképpen mégis. A szőke, kék szemű nem egyedül érkezett, hanem egy arrogánsabb társával, aki túlságosan is fenn hordta az orrát ahhoz, hogy szemüvege leesni tudott volna fejről. A rangidős fickó a négy srácból, aki végül a derekamnál visszarántott az ablakból, elvileg két gyerek apja volt, bár alsó hangon lehetett harminc, ezt végig tagadta. Néha nem kellene szavak, a tested jelez, hogy nem vagy jó helyen. Noha félig hallásból tudom ezt a "sztorit" némi emlékekkel megmaradt, hogy alakulhatott volna szarabbul is az este vége, így nyugtáztam.

A fickók akikhez közöm volt, részben más típusban és értékrenddel érkeztek, de azok akik igazán megviseltek engem mind a rosszabb katlanból valóak voltak. Ezt nem tagadom, bár céloim sosem volt, hogy a problémásabbakkal kezdjek. Tény, sokszor az a megfogó külső egy kevésbé szép belsőt rejteget, s még bennük is, van valami érdekes felfedezendő. Csak mert azt hisszük, hogy a legkülönlegesebb amit levetkőzhetünk magunkról, azok a ruháink vagy az ezüst fux a nyakban. Mindazt amit a nyakunkba akaszthatunk, csak jelképesen tesszük, és értéke nincsen. De felfedezni egy belsőt, annak bizony ára van, és képesek vagyunk átruházni magunkra azt a fájdalmat amit találtunk a mélyén. Attól, hogy bírjuk a saját terhünket, magunkra vállalni a másét nem a mi sarunk. És tényleg más alatt törjek meg?

Amíg egy fiatal lány lassan nővé válik, nem csak ő maga változik meg. Srácok helyett fickók társaságát fogja keresni, akik jobb esetben férfiak is lesznek. Nem ámítók, játékosok, magányos bájgúnárok, ego tanoncok és társai. Az a fajta cologne ami nem csak illatban nyilvánul meg! Na valami olyasmi intenzitás kell, hogy áradjon a férfi energiából. De a vonzás törvénye alapján, azokat is vonzzuk be akikre valóban szükségünk lenne, vagy azokat akik jelenléte elgyengíti az agytornácunk működését? És az a józan paraszti ész, általában megszűnik funkcionálni jelen helyzetében. Amor nyila helyett Mámor talál el minket, aminek románc fellegében, nem látjuk még tisztán, hogy az a szerelem nem két oldalú rózsaszín felhő. Ködnek álcázott szürke por kavalkád? És akkor, a másról ránk átruházott önértékelés képe egyszer csak eltorzíja mindazt az önképet amit életünk során hordoztunk magunkkal. Női oldalról érzékelve, mind az amit egy rossz férfi kép ránk tud világítani, az rombolja az önértékelésünket. És mire sincs másra kevésbé szüksége egy fiatal lánynak, mint egy romlott lelkezetű férfi ideológiájára.

A családi lombkorona árnyéka

Bonyolult családból származom azt hiszem. Megfejtett tényen alapszik, hogy akiknek tökéletes gyerekkoruk volt, azokra később zúdul rá az a teher, amit addig minden igyekezettel próbáltak a színfalak mögé söpörni az ősök. És az a mesebeli pár év, valójában olyan mintha csak egy álom lett volna.

Az apai nagyapámat sosem volt lehetőségem megismerni, az előtt hunyt el, hogy megszülettem volna. Apám azóta nem kereste a társaságát, mióta 1 éves korában elhagyta őt és a családját, egy másik nőért. Az öreg nem volt szent, akkor egy bandában játszott aminek jó híre ment az idejében. Még ő a doboknál, apám későbbi mostohaapja a basszerként vette ki szerepét az együttesben. Nem szívlelték egymást túlzottan, ami érthető is volt. Elmondás szerint minden jó és rossz, külső és belső jegyekkel engem áldott meg. De mivel nem volt viszonyítási alapom, sose tudtam igazán, hogy bóknak vehetem-e ezt a megállapítást..

Ha a rossz apai képről és mintáról beszélünk, mindig két kimenetele lehet a gyerekre vetülve: Megfogadni, hogy sosem lesznek olyanok mint az apjuk volt! Ez pedig vagy beteljesül, vagy nem. De sokszor minél jobban ellene állsz, a végén olyanná válsz aki elől menekültél. Azt hiszem, a mai lányok mind az apjukra ütöttek, és ezt látom jobbára és érzékelem. Valahogy megelégtünk azt, hogy nem lehetünk dominánsak és most ezt kaptuk. De a sors fintora sokszor arcon vág, mert bár apáink szellemét örököltük, belegondolva mi férfiként eltudnánk viselni magunk mellett egy olyan nőt amilyenek mi is vagyunk ennek fejében?

A jövőkép

Belegondolni is furcsa hogy az idő sosem áll meg. Bár jó esetben sokkal több év van még előttem, mint amennyit megéltem, legalább annyi biztosan lesz amit már letudtam 19 év alatt. Az én nézetemben, az "idős" unokatestvéreim 17-18 évesek, most már lassan közelednek a 30-hoz, én pedig szinte 20 leszek. Az hogy mi lesz 10 év múlva sosem lehet biztos, hisz még a holnap se alakulhat úgy ahogy terveztük előre. Ahogy az elején azzal kezdtem, hogy milyen rémisztő felnőni, úgy jöttem rá, hogy gyerekeknek se volt könnyű lenni az elején, csak hozzá kellett szoknunk. Az élet fordulópontjai nem azért félelmetesek mert nehezek, hanem mert ismeretlenek. És ha átvágjuk magunkat rajta, a másik oldalon már minden gördülékenyebben megy majd. Tulajdonképpen nem tudok melléfogni azzal, hogy az ismeretlennel barátkozom, mert hirtelen már egészen ismerősnek fogom tartani és látni azt amitől idegenkedtem előtte.. Legyen az egy ember, egy munkahely, egy város, egy kultúra, egy étel. *A mindenhez idő kell és az idő mindent megszépít* sémán haladva pedig valóban nem nyúlhatunk annyira félre ha a változásról van szó.

Mikorra egy nő betölti a 30. életévét, hivatalosan is igazi nővé válik. Bár ezt még nem tudom alátámasztani miért gondolom, egyelőre csak így érzem. Ekkora már két ember keresete tartja fent azt a lakást ahol párban élnek, és ahol már az első gyermeküket is tervezik. Kiegyensúlyozott nő és férfi kapcsolatban élnek, egy nyüzsgő és rendetlen városban. Ez tartja bennük a pörgést, mégsem örülnek bele a rohanásba, mert talán mindkettőn ebbe születtek bele. És ez a fővárosi élet amit élnek, ez már teljesen hozzájuk nőtt. Vagy ők nőttek hozzá? - Az én kissé idealizált, de többnyire realiztikus életképem 10 év múlva valahogy így festene. Egy olyan világban ami kissé disztópikusnak tűnik még. Amikor a középosztály lesz az új felsőosztály, a polgári munkaerőt pedig felváltja minden tekintetében a technológia. De hogy abban a 10 évben azt remélem rengeteg ismeretet szerzek majd, élményeket, életszemléleteket, kihívásokat egyaránt.

Végző

Valóban sokszor elveszítjük az irányt, miközben az élet értelmét keressük. Azonban számomra az erőt nem a másba, hanem a saját magamba vetett hit adja. Mert hogy az embereknek ez kell, hogy higgyenek magukban, és tulajdonképpen a másról kapott hit ereje nem ér többet a saját bizalmunknál magunk felé. Pont ezért a rossz szónak sincs nagyobb súlya, de a saját magunkba vetett bizalmatlanság előrébb valónak veszi azt, a jó szavaknál. Ezért nem mindegy mivel tápláljuk magunkat, mert a negatív életszemlélet bizony nem képes a pozitív hatások bevonására.

